

N:o 4.

Ank. till Riksd. Kansli den 5 Mars 1883, kl. 7 e. m.

Första Kammarens Första Tillfälliga Utskotts Utlåtande N:o 2, i anledning af väckt motion om befrielse från fyr- och båk-afgifter för svenska fartyg vid resor mellan inrikes orter eller mellan inrikes orter och Norge.

Sedan Riksdagen i underdånig skrifvelse den 24 April 1869, med förklarande det önskvärdt vore att, derest sådant kunde ega rum utan andra näringars betungande, den inrikes sjöfarten bereddes all möjlig lättnad i afgifter, anhållit att Kongl. Maj:t måtte tillse, huruvida icke fyr- och båk-afgiften af inrikes orter emellan gående fartyg kunde antingen nedsättas och uppbörden deraf förenklas eller ock möjligen helt och hållet upphöra, så förordnade Kongl. Maj:t den 28 September 1869 att den fyr- och båk-afgift, hvilken då af fartyg, gående emellan inrikes orter, för hvarje resa under årets särskilda månader erlades med i allmänhet 24 öre per nyläst för däckadt och 6 öre per nyläst för odäckadt fartyg, som innehade last, samt med hälften af dessa belopp för fartyg, som var barlastadt, från och med den 1 Januari 1870 tills vidare icke skulle utgå.

Derefter har, i sammanhang med åtskilliga medgifna lättnader i den förut stadgade lotspligtigheten, hvaraf beräknades följa en betydlig minskning i beloppet af inflytande lotspenningar, genom Kongl. Förordningen den 15 Februari 1881 fyr- och båkafgift för inrikes orter emellan gående fartyg åter blifvit införd. Den bestämdes då att utgå af ångfartyg med 25 öre per ton för hvarje kalendermånad, hvarunder fartyget till inrikes sjöfart användes,

Bih. till Riksd. Prot. 1883. 8 Saml. 2 Afd. 1 Band. 3 Häft.

och för sådant segelfartyg, som enligt gällande tullstadga skall vara med årspass försedt, och sålunda icke sådana fartyg, som göra resor inom samma tullkammardistrikt, med 30 öre per ton för hvarje kalenderår, dervid frihet från samma afgifters erläggande dock medgafs för, bland andra, odäckade farkoster och fartyg, hvars afgiftspligtiga dräktighet enligt måtbref icke öfversteg 40 tons. Sedermera har genom Kongl. Kungörelsen den 17 November 1882 lindring i dessa afgifter medgifvits för ångfartyg ända derhän, att dylika fartyg må erlägga antingen månadsavgift med 10 intill 25 öre för hvarje ton eller ock årsavgift med 60 intill 1 krona 50 öre för hvarje ton.

Uti en inom Första Kammarerna väckt motion (N:o 23) har Herr *Cavallin* nu föreslagit, »att Riksdagen måtte i underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes, med ändring af Kongl. Förordningen af den 15 Februari 1881 och Kongl. Kungörelsen af den 17 November 1882 angående lotsverket, befria svenska fartyg af alla slag från erläggande af fyr- och båkaavgift, 1:o när de göra resor emellan inrikes orter; 2:o när de göra resor emellan inrikes orter och Norge.»

Till stöd för denna sin framställning har motionären hufvudsakligen anført, att fyr- och båkmedel för närvarande skulle inflyta till vida större belopp än som med rimlig hushållning kunde användas till det ändamål, för hvilket dessa medel uppbäras, hvadan de också till större delen användes för lotsverkets behof, samt att vi härutinnan hade så väl att fylla hederns förbindelser mot de utländska fartyg, som trafikera våra kuster, som en absolut skyldighet att icke onödigtvis betunga vår inrikes sjöfart, hvilken för närvarande, till följd af den oafvisliga öfvergången från träfartyg och segel till jernfartyg och ånga, befunne sig i en ytterst brydsam belägenhet.

Utskottet, till hvars behandling ifrågavarande motion blifvit hänvisad, hyser emellertid den uppfattning, att vare sig staten anställer och tillhandahåller lotsar eller anbringar fasta fyrar, utlägger fyrfartyg, prickar och sjömärken eller vidtager andra dylika åtgärder, allt detta har ett och samma mål, nemligen att bereda lättnad och säkerhet åt sjöfarten, vid hvilket förhållande Utskottet ingalunda kan finna origtigt eller olämpligt, att de afgifter, hvilka under olika titlar såsom lotspenningar eller fyr- och båkaavgifter uppbäras såsom ersättning för statens utgifter härutinnan, också må för detta gemensamma ändamål användas på sätt bäst och lämpligast finnes.

Beträffande åter möjligheten att, utan skada för vidmakthållande och lämplig utveckling af samtliga de anstalter, som lyda under lotsverket, kunna medgifva den befrielse från nu utgående afgifter, som motionären ifrågasatt, tillåter sig Utskottet påpeka ej mindre att de Kongl. förordningar, hvori motionären begärt ändring, varit tillämpade så kort tid, att någon säker erfarenhet om storleken af den intäkt, som lotsverket i medeltal kan af nu

stadgade afgifter påräkna, ännu icke kunnat vinnas, än äfven att, såsom ofvan blifvit anfördt, Kongl. Maj:t beträffande de afgifter, som 1881 blifvit bestämda, redan den 17 November 1882, eller så snart uppbördens storlek sådant medgifvit, vidtagit en icke obetydlig nedsättning i förut stadgade afgifter för ångfartyg i inrikes fart.

Då det alltså icke torde vara rådligt att för närvarande ifrågasätta någon vidare minskning i dessa afgifter och all anledning lär vara att antaga, det Kongl. Maj:t, om och när sådant utan olägenhet kan ske, bereder sjöfarten den ytterligare lättnad, som genom nedsättning eller upphörande af dessa eller andra dylika afgifter kan finnas lämplig och önskvärd, samt dertill kommer att de afgifter, som motionären afsett och hvilka äro betydligt lindrigare än de, som före 1870 utgjorts, under år 1881 lära uppgått endast till omkring 80,000 kronor och efter den nedsättning, som nu skett, antagligen komma att uppgå till väsentligt lägre och sålunda för hela den inrikes sjöfarten ännu mindre betungande belopp, föränlåtes Utskottet vörd-samt hemställa,

att Herr Cavallins ifrågavarande motion icke måtte bifallas.

Stockholm den 26 Februari 1883.

På Utskottets vägnar:

G. WENNERBERG.

Reservation:

af Herr *Cavallin*.
